

VEDA KONUŞMASI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 12.05.2013 tarihli (212.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn

Değerli Kardeşlerim,

Allah, Ashâb-ı Kîram'dan razı olsun. Oldu da nitekim. Bir Müslümanın iman ettiği peygamberine gösterilecek büyük sadakati ve insanlık sınırlarını zorlayarak gösterdiler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu fani âlemden ayrılmadan önce, vefaya ve dostluğa onu doyurarak Rabb'ine gönderdiler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizi deyim yerindeyse saniye saniye casus gibi izlediler. Haber bültenini dinler gibi, dinlemediler onu. Şimdiki Müslümanların bir Cuma vaazını, Cuma hutbesini esneye esneye dinlediği gibi Peygamber dinlemediler! Allah onlardan razı olsun. Muhteşem bir kulakla ve didik didik eden bir gözle ona bakıp dinlediler. Hiçbir peygamber öyle dost bulamadı bu dünyada. Hiçbir peygamber bir Ebu Bekir, bir Ebu Hureyre, bir Enes bin Malik bırakıp gidemedi. O, (s.a.v) Allah'ın en seçilmiş kulu olduğu için en seçkin dostları da o gördü bu dünyada. Erbad bir Sariye (r.a) isimli sahabi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ait bir hatıra anlatıyor. Bu hatıra bize Ashâb-ı Kîram'ın ne kadar titiz olduklarını, Peygamber aleyhisselamı dinlerken haber izler gibi dinlemediklerini; her kelimesinden bütün hayatlarını yönlendirecek sırlar çıkarmaya çalıştıklarını gösteriyor. Elbad isimli sahabi bu hadiseyi, hatırayı bize naklediyor. Kıyamete kadar yaşayacak bütün mü'minlerin bu hatırayı ya da bu Peygamber hatırasını sanki kendisine söylenmiş gibi anlaması gerektiğini de biz buradan anlıyoruz.

Kardeşler,

Cennetten söz edildiğinde bir Müslüman; "Oo, Ebu Bekir'e vaat edilmiş cennet o! Biz kim, Ebu Bekir kim?" diyor mu? Tam aksine ölürl ölmez, şarapçı bile merhum oluyor hemen. Ebu Bekir'in komşusu mübarek! Bir kadın, ölmeye görsün, hemen tabutunun başında Aişe anamız, Hatice'miz, Asiyeler, Meryemler... Aşağı da koymak yok! Ölüncü cennet, aynı cennettir. Kıldığımız namazlar aynı namaz ki hak böyle, doğru yani. Peygamber aleyhisselamı dinlerken neden Erbad isimli sahabiye ait oluyor da bu sözler, bize ait olmuyor? Bu sorunun cevabını bulmamız lazım. Bu sözleri kulaklarına küpe edenler, cennetlik oldular. Biz cennetlik olacağız. Peki bu sözler kime söylenmiş olabilir. Bu çelişki çocuğun bile kabul edeceği bir şey değil ki.

Kardeşler,

Peygamber dinlenir gibi, hadis dinlenir. O zaman peygamberin girdiği cennet hepimizin cennetidir, sallallahu aleyhi ve sellem. Bu uyarıyı yapma ihtiyacını neden hissediyorum? Şöyle bir endişeden dolayı. Şimdi Erbad bin Sariye (r.a) konuşacak, "Böyle böyle oldu." diyecek. "Vay be! Ne duygusal adamlarmış. Sahabi işte!" diye şeytan oyalayacak bizi. Vay be! "Bana ne söylemiş Resûlullah?" dediğimiz zaman şeytan mağlup olacak. Ashâb-ı Kîram'ı abartılı sevmek, Allah dostlarını çok sevmiş olmak, "Vay be!" deyince gözünden yaşlar akması; şeytan tuzaklarından biridir. Halk deyimiyle gazını alır şeytan. "Ah Ebu Bekir!" deyince komalara giriyor. Ebu Bekir'le arasında cennet cehennem kadar fark var; ama Ebu Bekir'e hayran ha! Ebu Bekir hayranı. Kimin yediği lokma, kimin kursağından gitmiş ki. O doymuş, sen hala açsın. Bu çok büyük bir tuzak arkadaşlar. Allah dostlarına hayranlık, yollarından gitmekle olur. Kuru aşk, kimsenin karnını doyurmaz. Abdülkadir Geylani demeye gör! Adam bayılıyor hemen. Hiç faiz yerken duyulmuş mu Abdülkadir Geylani? Kadın sekreter çalıştırmış mı rahmetullahi aleyh? Şeytan bizi, Allah dostlarının isimlerine güya âşık yaparak kandırır. Bu onun iyi bir tuzağıdır. Sorsan, yani İmam Rabbani ölmemiş, bu yaşıyor hala. Bunda yaşıyor İmam Rabbani, bunun zaten ruhuna intikal etmiş yaşıyor; ama İmam Rabbani, şeriat dendi mi tüyleri diken diken oluyordu. Buna şeriat dedin mi, el sallıyor. Aldanıyor, bir Allah dostunun isminin arkasına sığınıp aldandıyor. Maskesi onun o. Tabi bunu hissederek yapmıyor, o ayrı bir meseledir.

Kardeşler,

Ashâb-ı Kîram hangi cennete girdilerse o cennete talibiz, biiznillah Teâlâ. Talibiz! Başka cennet yok zaten; ama Ashâb-ı Kîram'ın dinlediği gibi Resûlullah dinleyeceğiz, o şartla sallallahu aleyhi ve sellem. Mal verirken Ebu Bekir gibi vermiyorsun, veremiyoruz. Namaz kılarken Ali bin Ebi Talip gibi namaz kılamıyoruz, kusurumuz var. Allah'ın haramlarına karşı Ömerleşemiyorsun bir türlü. Hayâda bir türlü Osmanlaşamadık. Bari dinlerken kulağımız Osman'ın kulağı gibi olsun, Ali'nin kulağı gibi dinleyelim bari. "Peki, ya Resûlullah! Doğrudur dediğin ya Resûlullah!" diyelim bari. Hadi duymasın, başımızı sallamayı bilelim bari. O da yeterli değil; ama ona da razı olacak hale gelmiş bulunuyoruz.

Kardeşler,

Resûlullah dinler gibi dinlemek gerekir hadisi şerifleri. Ebu Davut ve İbni Mace'yi ana kaynaklar olarak naklediyorum bu hadisi şerifi. Can kulağıyla Elbad (r.a) dinlediği gibi dinleyelim.

Kardeşler,

Erbad diyor ki; "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir gün minbere çıktı ve bize çok duygusal bir konuşma yaptı." Başka sahabinin naklettiğinden bu hadise, başka yerden ilave ederek söylüyorum. O kadar duygusal olmuş ki mescitte hüngür hüngür ağlamaya başlamış Ashâb-ı Kîram ve bu duygusal ortamda herkes; **وَجَلَّتْ قُلُوبُهُمْ** diyor Erbad (r.a). "Kalpler yerinden oynamaya başladı." diyor. Sonra aleyhisselam Efendimiz, konuşmasını bitirince sahabinin biri söz almış ve "Ya Resûlullah! Gizlemeye gerek yok, sen veda konuşması yaptın." demiş." Yani bu sözler, böyle ümmetine vaaz eden bir peygamber sözü değil. Neler konuştuğunu bilmiyoruz. Yani neler dedi onu açıklamıyor Erbad (r.a); ama o konuşmada demek ki "Şöyle yapın, böyle yapın, göreyim sizi." gibi nasihatler olunca herhalde sahabinin biri "Bu bir veda konuşması ya Resûlullah!" demiş. "Madem böyle veda konuşması yaptın bize, senden sonra bize ne vasiyet ediyorsun? O vasiyetini de söyle ya Resûlullah!" demiş. "Madem gidiyorsun, ne edelim? Bize dinimiz, dünyamız hakkında ne buyurursun?" diye sormuş. Allah o sahabiden de razı olsun. Bunu bize aktaran Elbad'dan da Allah razı olsun. Bunun üzerine Peygamber efendimiz (s.a.v) buyurmuş ki; "Size takva, yani Allah'tan korkmayı vasiyet ediyorum. Tek şey bu! Allah'tan korkuyorsan sen tamamsın zaten. Sonra idarecilerinize itaat etmenizi istiyorum." buyurmuş. "Başınıza Habeşli bir köleyi bile lider getirselers itaat edin." buyurmuş.

Kargaşa istemiyor; fakat cümleyi burada kesip ben ilave edeyim. Bu, sizden bir sistemin içinde sizden birine itaat edindir. Çünkü Kur'an'ı Kerim'de bu ayet olarak da var. "Sizin liderlerinize itaat edin." diye Allah buyuruyor. Müslüman, ormanda yaşamayıp evinde yaşadığına göre evinde çeki düzeni olur. Ormanda çeki düzeni olmaz insanın. Allah'ın mü'min kulu, Allah tarafından imanlı bir sistemde itaati emredilir. Öyle her yerde itaat edecek olsaydı, Mekke'yi terk edip Medine'ye hicret etmezdi Peygamber aleyhisselam efendimiz. Sistem vardı, itaat ederdi orada. Yani bu söz, hiç birimizi Allah'ın dininin ve Kur'an'ının söz sahibi olmadığı bir yerde, kul köle olmaya teşvik etmiyor. Habeşli bir köleye itaat ederiz mü'minse. Mü'min değilse artist bile olsa takmayız. Yakışıklı bile olsa bizim için bir değeri olmaz. Herkes bulunduğu ortamın şartlarına uyar. Zaruretler belli yön verir, o ayrı mesele.

Tekrar hadisi şerife dönelim. Sahabi; "Sen bize veda mı ediyorsun ya Resûlullah? Bu veda konuşması, ne buyurursun senden sonra?" deyince ne buyurmuştur? "Size takvayı, Allah'tan korkmayı vasiyet ediyorum ve liderlerinize itaat edin diyorum." Dernekte, vakıfta da geçerli bu! Devlet sisteminde de geçerlidir, köyde muhtarlıkta da geçerli. Mü'min ya baş olur ya da başa itaat eder. Ortada muallakta kalmaz mü'min. Sonra buyurmuş ki bakın demiş. "Bakın. Sizden çok yaşayanlar... (ashabına söylüyor) Sizden çok yaşayanlar çok ayrılık ve kavgalar görecekler." diyor sallallahu aleyhi ve sellem. "Mü'minlerin içinde böyle ayrılık kayrılıklar gördüğünüzde benim ve Raşid halifelerimin yolundan gidin. Sünnetime azı dişlerinle sarılın." Azı dişinizle sarılın demek, yani sünnetimi böyle hafif dişler gibi değil; aç bir insanın şöyle bir ekmeğe ısırıldığı gibi, sıkı bir şekilde sünnetime sarılın demek. Kariya sorup sakal bırakın demek değil bu!

Resûlullah dediye tamam demektir bu. "Sünnetime azı dışinizle sarılın ve sakın bidatlere yanaşmayın. Çünkü her yenilik bir bidattir ve her bidat, sapıklıktır." demiş ve konuşmasını bitirmiş.

Kardeşler,

Tekrar bu hadisi şerifi özetleyelim. Erbad bin Sariye (r.a) ne diyor? "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize çok duygusal bir konuşma yaptı, herkesin kalbi yerinden oynayacak gibi oldu, mescit çocuklar gibi ağlayan insanlarla doldu." Konuşması bitince sahabeden birisi dedi; "Ya Resûlullah, ola ki bu bir vefa konuşmasına benziyor. Bize ne vasiyet edersin, ne buyurursun?" deyince de Bir; "Takvaya dikkat edin. Takva üzere yaşayın." "Filan hoca veriyormuş kredi fetvası." demeyin! Hangi hoca " Allah'tan korkun, krediden uzak durun!" diyorsa, o hocayı arayın demek bu. Takva hayatı budur. İki; "İtaat eden mü'min olun, kargaşa çıkarmayın." Üç; "Yaşayan çok dertler görecektir. Dertler sıkıntılar gördüğünüzde sünnetime sarılın, bidatlerle uğraşmayın." Dört maddede konuşması özetleniyor.

Kardeşler,

Resûlullah'a (s.a.v) çok dikkat etmenizi istirham ediyorum. "Size müthiş bir servet bıraktım. Artık şeytanın ipini çektik. Eh, İslam size mutluluğu gösterdi. Rahatsız, kılın namazınızı, haccı da ihmal etmeyin." buyurmadı. Ağladı, ağlattı. "O zaman bize son sözünü söyle." denilince de "Dertli bir dünya bırakıyorum size." dedi. Çünkü Resûlullah (s.a.v) gerçekleri konuştu. Ümmetine cicili bicili sözler söylemedi; gerçekleri söyledi. "Dünya cennet oldu artık, görmüyor musunuz Medine'yi? Haydi herkes hacca!" demedi. "Bu dünya cennet olmaz!" demeye geldi çünkü o. Dünyayı cennetleştirmek için gelmedi; dünyadan cennete götürmek için geldi. Sallallahu aleyhi ve sellem. Hem "Burası cennet değil, haydi cennete gidelim!" demeye ümmetini çağırarak hem de "Bakın cennete, ne kadar güzel diyecek!" var mı öyle bir şey? Gerçekçi oldu, "Yaşayan dert görecektir." dedi.

وَأِنَّ مِنْ يَئِشُ مِنْكُمْ فَسَيَرَا إِيْتِلَافًا كَثِيرًا "Çok yaşayanlar çok şey görecektir." dedi.

Hâlbuki bu konuşmasından dört sene önce "Kisra Sarayındaki altınların Medine'ye geldiğini görüyorum." dedi. Yani coğrafyanın ve İslam'ın siyasetinin büyüyeceğini söylemişti. Roma'nın bir gün fethedilip, İslam toprağı olacağını da söylemişti. Buna dikkat ediniz. İstanbul'un fethedildiğini, orada ezan okunacağını söylemişti. Son konuşmasında da "O dediklerimden vazgeçtim, siyasi gelişmeler böyle değil." demedi. O vaat ettiği büyük coğrafya, hatta Yemen'den Güney Kutbu'na doğru gidilen denizden, taa Kuzey Denizi'ne kadar kıldan yapılmış çadırların yani eski Moğolların bulunduğu yerleri gösteriyor, kıl çadırlarda yaşayanların bulunduğu yerlere bile şeriatının hâkim olacağını ve İslam'ın oralara gireceğini söyledi daha önce. Bunlar yalan değildi, bunları aldatmak için söylemedi; kuru bir vaat olarak da söylemedi. "Coğrafya olarak İslam gelişecek, İslam her yere girecek." diye müjde etti. Kendi sağlığında da zaten bir bölümü bunların gerçekleşti; ama veda ederken, en büyük vasiyetini yaparken; Müslümanların iç sorunlarının, yaşayan herkesin gözüne batacak kadar ortaya çıkacağını da söyleyip gitti.

Arkadaşlar,

Bu neyi gösteriyor? Hiçbir Müslüman İslam'ın güneyden kuzeye ve doğudan batıya kadar kuşatacağından şüphe etmesin. Herhangi bir Müslüman, kendi adından şüphe edebilir. "Ya benim adım böyle miydi acaba, göbek adım kulak adım, ana adım?" diye şüphe edebilirsin bak; ama kuzeyden güneye kadar her yerde ezanın göklere yükseleceğinden, batısından doğusuna kadar dünyanın her yerinde ramazan orucunun tutulacağından, hacdan asla şüphe etme! Resûlullah'ın vaadidir bu çünkü sallallahu aleyhi ve sellem. Fakat bunlar sana, Ali gibi Allah'ın Aslanı'nın bile tartışmalarla ömrünü bitirdiğini, Müslüman olduğunu söyleyen biri tarafından şehit edildiğini, bir sabah namazında şehit edilebileceği gerçeğini unutturmasın.

Yeryüzünün; İstanbul'un, New York'un, Berlin'in, Moskova'nın sabah ezanlarıyla inlediğini göreceksin. Allah'ın vaadidir bu; ama Müslüman karı kocanın da kavgası gerçekleşecek. Bu ümmetin imtihanı,

budur. Filan Müslüman ile filan Müslümanın selam vermediklerini birbirine görebilirsin, hazır ol. Kâfirlerin kulağına kurşun gibi ezan dökülecek; Müslümanın, Müslümana selamı duyulmayabilecek, hazır ol.

“Filan hocanın hiç anlatılacak bir şeyi kalmamış gibi isim isim liste verip ‘Filan hoca cehennemlik, filanca iyi değil, filancanın rengi gri, filancaninki beyaz!’ diye liste vereceğini; ama yanı başındaki meyhanelerdeki içki şişelerinin seslerini duyamayacağını görebilirsin, hazır ol!” deyip gitti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ne diyoruz? Ashâbının karnının aç olduğu Hendek günlerinde “Kisra Sarayının altınlarını görüyorum.” dedi. Münafıklar; “Adamlarının karnı aç, Muhammed millete saray vaat ediyor.” dediler. Münafık, nasipsiz! Aynı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, şeytanın en büyük düşmanlarından biri olan Müslümanların iç vahdetinin sürekli gerçekleşmeyeceğini de söyleyip gitti. “Yaşayan görecektir.” dedi. "كثيرا اختلافاً فسيرى" “Pek çok tartışmalar göreceksiniz.” buyurdu ashabına öğütleyerek. Peki, birinci pozisyonda kâinatı ezan sesiyle inlettin ve ikinci pozisyonda tartışmalar, kavgalar, gürültüler, huzursuzluklar olacak buyurdun ya Resûlullah. Biz o zaman boşuna mı çalışıyoruz? Hayır, olur mu boşuna! Sen sünnete sarıl, “Resûlullah dedi ki...” deyince “Baş üstüne!” de, sana ne milletin kavgasından, gürültüsünden! Sen sosyolog olup tarih yazacak birisi değilsin, mü’min olup cennete girmek isteyen birisisin. Cennetin yolu Bilal’in işkence gördüğü pozisyonlarda da açıktı, Mekke’nin fethedildiği günde de açıktı. Bin bir fitnenin çarşısı, pazarı kapladığı günde de cennetin yolları açıktır.

Kardeşler,

Burada Peygamber aleyhisselamın vasiyetinin özeti şudur: Sakın ha Ebu Cehil’li günlerde ne güzel şehit oluyorduk, fetihler gerçekleşti, ne güzel peygamberin dizinin dibinde cennet kazanıyoruz zannedip de bunun böyle süreceğini hayal etmeyin. Allah’ın bir imtihan çeşidi daha gelecek Müslüman Müslümanla uğraşacak bu sefer. Müslümanı kâfir eziyordu; Bilal’in Mekke’deki hayatı radiyallahu anh. Sonra İslam Halid bin Velid’in eliyle küfrün belini büktü, kafasını kopardı, sıra üçüncü sahneye geldi artık. İslam’a ölüm yok, İslam’a ölüm yok. İslam büyüdü, orman oldu, yer yer budanması gerekecek. Bu budanmayı Allah kâfirlere yaptırmayacak. Kâfire yaptırsa kökü kazınır İslam’ın. Bu sefer budanması gereken kurumuş dalları budayacak Allah. Yanlış filiz vermiş ağacın kenarını, sağını solunu budayacak. İşte ihtilaf, tartışma, farklılık budur. Herkesin kiblesi aynı, iman aynı, her şey aynı; ama düşman yokmuş gibi, sanki şeytan ölmüş gitmiş gibi birbiriyle uğraşırken Müslümanları görebileceksin hazır ol.

Ebu Cehil pozisyonuna hazır olduğun gibi, Mekke’yi fethedip muzaffer bir ordunun mücahitleri olarak Yesrib’e geri döndüğün, Medineleştirilmiş Yesrib’e döndüğüne hazır olduğun gibi; iç sorunlara da hazır ol. Ailenin içinde sorun, mü’min olarak bir araya geldiğin cemaatinde sorun, tarikatında sorun, büyük mü’min kitesinde sorun, etnik yapıda sorun, her şeyde sorun olabilir. Burası dünya hayatı, yarınki hava durumu senin arzuna göre değil. Bilgisayardan hava durumu seçemeyeceksin sen. Bilgisayardan havanın ne olacağını öğrenebileceksin sadece. “Sekizinci ayın havası böyle olsun.” diye yönlendirme evindeki klimada yapılır. Gökyüzüne yönlendirme yapamazsın. Evindeki klima sana uyduruk bir hava verir; ama gökyüzü değişmez. İman, mü’minlik hayat üzerinden yaşandığına göre hayatın karşına çıkardığı renklere hazır ol. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem veda sözleri bu. Ebu Cehil vardı, hep karşısına çıkıldı Ebu Cehil’in. Elhamdülillah o imtihan kazanıldı. İslam devlet oldu, Medine’ye akın akın insanlar iman etmeye geldiler ve o imtihan kazanıldı. Kıyamete kadar sürecek imtihan da iç imtihandır. Buna hazır olmazsan yeni mevsim seni grip yapar. Mevsim değişikliğine hazır değilsen grip olursun, öksürürsün, hapsürsün, yatağa düşersin. Kimsenin seni kurtarması da mümkün olmaz. Onun için sünnete sarıl ve Ebubekir’in, Ömer’in, Osman’ın, Ali’nin, Ömer bin Abdülaziz’in yolundan git. Sarıl onlara, merhaba diye sarılır gibi değil; dişler gibi, hemen midene incek bir lokma gibi sarıl Resûlullah’ın sünnetine aleyhisselatu vessalam.

Kardeşler,

Ukbe bin Amir isimli sahabi, başka bir gün yine aleyhisselam efendimizin son günlerine ait bir hatırasını naklediyor. Bir kere daha hayatın gerçeğine, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çağırıyor; ama kırmızı çizgiyi ve alarm sinyalinin tekrar veriyorum. Resûlullah dinlenir gibi dinlenecek! “Vay be ashabına neler

söylemiş!” şeklinde değil. Sen nesi oluyorsun? Ashabına söylemiş(!) Sen kimsin? Hepimiz onun ümmetiyiz, mü’minleriyiz elhamdülillah. Ashabına namazı tarif etti, biz o namazı kıldık. Vasiyetini yaptığında da ashabına ve bize yaptı demektir.

Kardeşler,

Ukbe bin Amirin bu hatırasını, Buhari'den ve Müslim'den dinleyelim. Bu da Resûlullah vasiyeti ve son beş konuşmasından belki bir tanesi. Bundan sonra çok uzun konuşmadı aleyhisselatu vesselam efendimiz. Diyor ki Ukbe radiyallahu anh; “Bir sabah namazından sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz Uhud'a gitti.” Uhud bildiğiniz gibi Medine'nin yakınında, yani yürüyerek de gidilebilecek mesafede bir yerin adıdır. İslam'ın ikinci büyük savaşının yapıldığı Hamza radiyallahu anhin ve yetmiş kadar sahabinin şehit düştüğü yerdir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de mübarek bedeninin yaralandığı, vücudundan kanama olacak şekilde darbe aldığı, acı hatıraların olduğu bir yerdir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefa insanıydı. Çileli zamanlarında dava arkadaşları olarak yanında bulunanları, hiç unutmadı. Öyle bayramdan bayrama değil; her önemli gününde dava arkadaşlarının sağ olanlarını da ölü olanlarını da ziyaret etti. Son zamanlarında da Uhud ve Baki Mescidi'ndeki, yani Medine-i Münevvere'deki mezarlıktaki vefat etmiş sahabilerini sık sık ziyaret etti. Onlara dualar etti, ashabını götürdü, yalnız gitti. Bir keresinde de Ukbe bin Amir radiyallahu anh bir hatırasını naklediyor. “Bir sabah namazından sonra yine Uhud'a gitti. Orada dualar etti.” diyor. Bir daha da Uhud'a gitmemiş ondan sonra. Demek ki bu son aya ait, son vefatından önceki günlere ait bir hatıra. “Sonra biz mescitte bekliyorduk, mescide geldi, minbere çıktı.” diyor.

Şimdi kendinden önceki vefat etmiş Hamza başta olmak üzere sahabelerin vasiyetini, işte dualarını yaptı, ziyaretini yaptı. Yaşayan sahabelerin de bulunduğu mescide gelip aynı pozisyonda onlara minbere çıkıp konuşma yapmış. Ukbe isimli sahabe radiyallahu anh bu konuşmasını bize naklediyor. Kim Muhammedün Resûlullah diye iman ediyorsa ona bunu söylüyor. Kimin umudu Abdullah'ın oğlu Muhammed ise kıyamet günü ona bunu söylüyor, kimin başı dertte ise bu dünyada düşmanlarıyla, siyaset adamlarıyla, ekonomiyle, borcuyla, ailesiyle, çocuklarıyla, anasıyla, babasıyla, akrabasıyla onu buna söylüyor. Kimin her gün tansiyonu yükseliyor başı çatlayacak gibiyse ona söylüyor. Kim izlediği haberlerde, dinlediği haberlerde başı çatlayacak gibi oluyor, morali kırılıyorsa Resûlullah aleyhisselatu vesselam ona söylüyor, hepsine söylüyor. Hepimize vasiyet ediyor. Ne zaman bu vasiyeti yapmış, bu veda konuşması ne zaman?

Vefatından önce Uhud'a gidip oradaki ashabıyla işte neler konuştuysa, neler dertleştiyse, amcasına neler dediyse orada, sonra da gelip yaşayan sahabelerine ki onlar bu pozisyonu görmüşler. Yani sık sık Cennetü'l-Baki'ye ve Uhud'a gitmesinden zaten endişeleniyorlardı. Veda turları yapıyor, anlıyorlardı onu Ashâb-ı Kîram. Bir de Nasr Suresi inip ve “ **إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ** ” suresi indiğinde de Ebubekir ağlamıştı. Niye ağladığı sorulunca da “Bu sure peygamberin işinin bittiğini gösteriyor.” demişti radiyallahu anh. Şimdi bu minbere çıkmış, minberdeki konuşmasında kardeşler bakınız! Orada da dört şey vurguluyor. Buyuruyor ki minberdeki konuşmasında “Ashabım! Ben sizden önce Rabb'ime gideceğim; ama size şahitlik yapmak üzere sizi bekleyeceğim. Sizinle buluşma yerim Havz-ı Kevser'dir. Size vaadimdir bu, kâinatın bütün servetini Allah size verecek dünyada. Ben gidiyorum, arkamdan Allah bu kâinatın servetini size verecek, zengin olacaksınız ve benden sonra müşrik olmanızdan korkmuyorum. Artık kâfirlik yok; ama benden sonra dünya malı yüzünden birbirinizle kavga etmenizden korkuyorum.” buyurmuş gitmiş.

Arkadaşlar,

Tekrar bu vasiyete dikkat edelim. Ashabına ve ashabıyla beraber cennete girmeye niyeti, azmi, umudu olan herkese söylüyor. Birincisi; “Ben sizden önce gideceğim; ama sizi bekliyor olacağım.” Nerede bekliyorsun ya Resûlullah? “Havz-ı Kevser'in başında.” Peygamberimizle inşallah orada buluşacağız ve dünya servetinin; petrol mü olur, altın mu olur, balık mı olur bilmem. Dünya servetinin, Müslümanların eline geçeceğini müjde etmiş ve “Ben İslam'dan çıkıyorum, artık Müslüman değilim.” diyenin olmayacağını da söylüyor. Bunları nereden biliyor? Allah böyle diyor! Yoksa nereden bilecek o? Gaybı o da bilemez, Allah

bildiriyor. Sonra asıl uyarısını yapıyor. “Müşrik, yani dinden çıkma tehlikemiz yok; ama mal yüzünden birbirinize girme tehlikemiz var.”

Kardeşlerim,

Bu sözü söylediği insanlar, üzerlerindeki gömleği bile çıkarıp Allah için vermiş insanlar. Hiçbiri cimrilikle itham edilmemişti. Zaten bu söz, onlara söylenmiyor; hepimize söyleniyor. Bu söz, babasıyla üç beş kuruşluk bir istek veya bir alacaktan dolayı senelerdir konuşmayan Müslümana söyleniyor. Aslında filan para konusundan dolayı araları iyi olmadığı halde; ona iyi bir mezhebi, filan fetvayı, tarikatı alet edip Müslümanla kavga edene söyleniyor. Asıl dert hâlbuki para! Bu ümmetin parayla başının belada olacağını vasiyet edip gitti Peygamberim sallallahu aleyhi ve sellem. Baba ile evlat arasında, kardeşler arasında, ilk defa fakir fukara kurulduklarında abi kardeş veya hoca efendi cemaat iken; sonra cemaatin gölgesi şirketlerin altında kalınca veya ikinci cemaatin üçüncü versiyonunun beşinci versiyonunu kuran Müslüman kardeşlere hitap bu. Bu ümmetin Hristiyan ve Yahudilerden korkusu yoktur. Mal yüzünden birbirine girme korkusu vardır. Birinci vasiyette ve ikinci vasiyetteki bu, Ukbe hadisinde vasiyetin inceliklerine dikkat ettiğimizde bunu anlıyoruz.

Kardeşler,

Üçüncü bir olayı yine Buhari’den ve Müslim’den nakledelim. Daha önce defalarca dinlediğiniz bir hadise, Ensar radiyallahu anhin başına geldi. Şimdi bu vasiyetlerin bir uygulamasına kendisi örnek veriyor. Buyuruyor ki sallallahu aleyhi ve selam, ashabıyla ilgili bunca şeylerden sonra. Kur’an’ın da işaret ettiği Ensarla ilgili övgüler... Ensar kim? Yesribliler, yani Medine’nin aslındaki insanlar Müslüman oldular. Resûlullah’ı aleyhisselatu vesselam ve ashabını, muhacirleri Yesrib’e davet ettiler. Evlerini, tarlarını, hanımlarını boşayıp vermeyi teklif ettiler Allah için. Bu Kur’an’la sabit, hikâye filan değil. Medine’de bulunmuş bir anıtta yazmıyor bu. Kur’an kaç ayetinde “O Ensar, o Ensar...” diyor Allah. Sanki Cebrail aleyhisselamın dilinden bal akıyordu Ensar derken. Buna rağmen bir ganimet dağıtımında Resûlullah sallallahu aleyhi ve selam, Mekkeli yeni Müslüman olmuşlara bir miktar fazla ganimet verdi. Çok ama! Yani bir verileceğe, yüz verdi. Bir siyaset gereği böyle bir uygulama yaptı. Şeytan müthiş bir şekilde bu fırsatı değerlendirdi. Ensarın içinde şöyle bir vesvese oluşturdu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selam, Mekkeli müşrikler ve Ebu Cehil onu kovduğu zaman yalın ayak Yesrib’e sığınmışlardı. O zaman; “Her şeyi verdik biz Ensar olarak, şimdi ayağı yere bastı, kendi akrabalarını kolluyor. Demek ki yol buraya kadarmış.” dedirtti Ensara. Bunu da ağızlarından kaçırdılar. “Yaa!” Resûlullah bizi demek ki buraya kadar tuttu. Artık adamları iman edince bizi bırakıp gidecek herhalde.” deyiverdiler. Haklarında inen ayetlere bakıyorsun. Aman Allah’ım! **“وَالَّذِينَ تَبَوَّؤُوا الدَّارَ”** Allah: “Şu Medine’yi Peygamber’e hazırlayan adamlar...” diyor Kur’an’ı Kerim’de. Böyle övgü üzerine övgü! Fakat büyük dağın karı da büyük. Büyük mü’min oldun mu, derdin de büyük. Oo ne güzel hacı amca olup gelininle kızınla cennette keyif sürmek!

Ensarsın, derdin büyük! Hâlbuki hacı amca bayramda da torunlarına şeker dağıtmış, mevlüde de gider ara sıra. Oo güzel! O zaman kar da yağmaz sana, ufak yağmurlarla geçiştirirsin sen. Çünkü senin oraya baraj yapılmış, baraj yapınca daha da kar yağmıyor senin oraya. Ensar oldun mu, başın dertten kurtulmuyor. Mal verdiler, can verdiler, “Boşayalım kadınlarımızı, kardeşlerimiz evlensin.” dediler. Yaptılar, can verdiler. “Ya Resûlullah atını denize sür, arkandayız, korkma!” dediler; ama ona göre de proje üretti şeytan. Baktı ki iş ciddi, projeler üretti. Çok tehlikeli bir cümle kaçırdılar ağızlarından, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi vefasızlıkla itham ettiler. Yani “Kim bunu yaptı?” desen listenin içinde Ensar hiçbir zaman insanın aklına gelmez. O kadar can verip bir sürü sıkıntılara katlanıp da sonra böyle bir cümle kullanılır mı Peygamber aleyhisselatu vesselam için? Kullandılar ama yaptılar, dediler.

Peygamber aleyhisselamın kulağına gitti bu cümle ve “Bana Ensarı bir yere toplayın” dedi. Bir düzlük bir yere Ensarı topladılar. Buhari ve Müslim’den hadis okuyorum arkadaşlar. Kendisi de bir taşın üzerine çıktı. Buyurdu ki: “Ensar; Medineliler, birilerine üç dört tane fazla deve verdim diye sizin benim hakkımda böyle söylediğinizi söylüyorlar, doğru mu?” diye sordu. Hepsı boynunu büktü. Utandılar, mahcup oldular: “Allah ve Resul’ü içimizi bilir ya Resûlullah!” dediler. “Yahu siz değil misiniz benim uğruma, din için can mal veren

adamlar, siz değil misiniz?" dedi. "Her şey Allah içindi ya Resûlullah!" dediler. "Yahu siz benimle Bedir'e katılmadınız mı? Bedir'de benim önümde can vermediniz mi siz?" dedi. "Her şey Allah içindi ya Resûlullah!" dediler. "Nedir bu dediğiniz sözler sizin?" diye sitem etti onlara.

Her biri başlarını önlerine büktüler: "Affet bizi ya Resûlullah! Bir cahillik ettik içimizden." dediler Hepsinin de söylediği bir şey değil aslında; ama biri söyledi, öbürü de onun dilini koparmadı ya, hepsi söylemiş oldu. "Çocuktan filan, delikanlıydı bunu diyen." dedi, yok öyle! Sen niye sustun delikanlı konuşurken? "Bizi affet ya Resûlullah!" dediler.

Burası olayın duygusal boyutu; ama bizim dersimizle ilgili bundan sonraki iki cümlesi Peygamber efendimiz'in. Buyurdu ki: "Vallahi bütün dünya bir tarafa toplansa Ensar neredeyse ben oradayım." buyurdu. "Onlar develeri ve malları alıp gittiler, ben size kendimi ayırdım, razı değil misiniz?" buyurdu. "Razıyız ya Resûlullah!" dediler. "Bu konuyu kapat, tamam." diye rica ettiler. Efendimiz buyurdu ki bu ikinci nokta önemli: "Bakın! Siz çok hizmetler ettiniz Allah için, iman davası için. Benden sonra çok sıkıntılar çekeceksiniz. Sabredin bana kavuşuncaya kadar." buyurdu. Kime bunu buyurdu? Ensara. Ensar kim? Kur'an'ı Azimu'shan'ın göklere çıkardığı insanlar. Büyük dağ, en yüksek dağ! "Sizin işiniz bitti, siz bundan sonra cennetliksiniz." demedi. "Benden sonra çok sıkıntı çekeceksiniz." buyurdu. "Aman, bana ulaşıncaya kadar sabredin ve sizinle kavuşma yerim Havz-ı Kevser'dir." buyurdu sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Tekrar randevu yerine dikkat ediniz. Randevusu Havz-ı Kevser'de. Hacda filan değil, "Gelin kabrimi ziyaret edin." değil; "Havz-ı Kevser'de buluşacağız." dedi. Ensar bile defalarca bu barajlardan defalarca geçtikleri halde, bu badireleri defalarca atlattıkları halde ve Bedir, Uhud gördükleri halde "Siz bu kadar imtihanı kazandınız, aferin!" diyemedi onlara. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, dünyayı cennetleştirmek için gelmemişti. Dünyadan cennete götürmek için gelmişti ve dünyanın cennet olmayacağını, mü'mine zindan olduğunu defalarca söylemişti. Sevdiği Ensarına: "Bütün dünya bir taraf olsa Ensar neredeyse ben oradayım." diye haykırarak söyledi. Bir başka defasında da Ensardan o kadar memnun olduğunu belli etmek için, o kadar güzel bir belâğ ifade kullandı ki: "Allah'ım!" Ensardan razıyım, sende onlardan razı ol. Çocuklarından, çocuklarının çocuklarından, onların çocuklarından hepsinden razı ol Allah'ım!" diyerek gitti; ama bu büyük duaları almış bir nesle kuru vaatlerde bulunmadı. "Benden sonra başınız belaya girecek, dikkat edin!" dedi. "Havz-ı Kevser'imde bana kavuşuncaya kadar sabredin!" Sabret! **حَسَابٍ بَغَيْرِ أَجْرِهِمْ** **الصَّابِرُونَ يُوقَىٰ إِنَّمَا**

Kardeşler,

Bütün bu gerçeklerden sonra mü'min; düğündeki palavralara, nişan takısındaki sahte cümlelere veya edebiyatlara inanıp sorunsuz, dertsiz bir aile nasıl bekler yahu? Bunu Allah Peygamber'ine nasip etmedi, sana nasıl nasip eder? Ne kelepirci Müslümanlık bu? Düğününe filanca hoca geldi, tamam canım siz cennette yaşayın artık! Gerçekleri nasıl görmezsin, Ensar mısın? Ki Ensar bile olsan "Benden sonra başınız derde girecek, hazır olun, Havz-ı Kevser'e kadar sabredin." buyurdu. Sana da vasiyeti bu. "Onlar Ensardı, biz biziz." dersin dertsizlik verir Allah. Çünkü mü'minin zindanı buralar, Kâfirin zindanı değil. Kâfir zindana gideceği için burası ona cennettir. Biz cennete gideceğimiz için bekleme salonunda bir miktar sıkıntı çekeceğiz.

Kardeşim,

Gerçekçi ol! Ev, dert küpü demektir; ama cennet yazıyor kapısında. Onun için dert küpü zaten. Kaldır cenneti, müthiş bir evin olur, keyif sürersin orada. Çift cennet yok! Dupleks cenneti yok Allah'ın. Ya orası ya burası! Hem orada hem burada vermedi peygamberlerine, vermedi Ensara, vermedi muhacirlere. Bize nasıl versin? Adalet mi olur o zaman?

Kardeşler,

Hiç kimse, şu dünyayı Ömer bin Hattab'ın bile cennete çevireceğini zannetmesin. Ömer bile olsan herkes Ömerleşse bile kendisi bir gün namazda hançerlenerek öldürüldü. Niye cennete çeviriyorsun ki dünyayı. Kendi can güvenliği olmayan bir dünya kurdu Ömer. Adaleti kurda kuşa yaradı. Menkıbelerde anlatılır. İki çoban muhabbet ediyorlarmış, Medine'nin dağlarında diyelim. Bir kurt koyunu kapmış onlar muhabbet ederken. Çobanın biri demiş ki: "Vallahi Ömer öldü!" demiş. Öbürü demiş ki: "Sen ne zamandan beri gaybı biliyorsun?" demiş. "Ömer sağ olsaydı bu kurt kuzuyu kapamazdı." demiş. Ayet değil bu, hadis değil bu; ama Ömer buydu vallahi! Kurtlar, onun sağlığında vahşilik yapamıyorlardı; ama kendi ecelini önleyemedi. Dünya budur.

Bu veda konuşmasını yapıp gitti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Böyle veda etti bize. "Ee işte kurduğunuz bu sistem hepimize güvenceli..." vesaire bunlar, bizim birbirimizi aldattığımız cici laflardır. Böyle kurdu bu düzeni Allah. Dupleks cennet yok, ya orası ya burası! Birine razı olacaksın. Evet, burada illa elimizi ateşe sokacağız, başımızı belaya sokacağız diye değil bunlar. Nimet isteyeceğiz Allah'tan, huzur ve afiyet isteyeceğiz; ama başımıza gelenlerin de doğal olduğunu kabul edeceğiz. Başta ailemiz, eşlerimiz, çocuklarımız, akrabalarımız, bizi doğuran analarımız, babalarımız en büyük belamız olabilir. Doğurduklarımız, canavarımız olabilirler. Yıllarca iyilik ettiğimiz, imrendiğimiz, takdir ettiğimiz komşularımız başımızın belası olabilirler. Olabilir, bu hiç garip değil. Dünya böyle bir yerdir. Bir insan çıkıp "Yahu ormanda yılan gördüm. La havle ve la kuvvete, ne işi var ormanda yılanın?" diyebilir mi? Ormanda ne görecektin? Elbette yılan göreceksin, akrep göreceksin. Orman diyorsun kardeşim! Hem de kalkıp bunu bir ormanda yılan göreni ayıplıyorsun "Yahu ne görecektim, yahu bu dünyada bir huzurumuz olmadı." diyorsun. Yahu neyin olacaktı ya? Dünyada huzur olur mu?

Bu dünyaya bağıarak geldik biz. Susturmak için bizi hemen ağzımıza süt döktüler, emzik taktılar. Bağıarak geldiğin yerde keyif sürülür mü ya? Madem keyif sürecektin niye bağııyordun? Evet, büyüyünce başka türlü bağııracaksın; ama hep bağııma yeri bura. Bu orman kardeşim. "Dünyada bir keyif süremedik." diyor. Süremeyeceksin tabi. Keyif diyarına gideceksin inşallah! Elbette keyif diyarına giderken sıkıntı da var. Ne sıkıntısı var? Önceki hadislere dönelim. Randevu yeri olarak nereyi ayarlamıştı Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. "Havz-ı Kevser'imde bulaşacağız." demişti. Resûlullah Havz-ı'nda, yani ümmetiyle buluşup herkesin bir avuç suyu içeceği ve cennet şartlarına dönüşüm sağlayacağı yerin adıdır Havz-ı Kevser'imiz. Peygamberimizle buluşup Havz-ı Kevser'den ilk içmemizle beraber, cennet standartlarımıza kavuşmuş olacağız inşallah. Randevu yerimiz, sallallahu aleyhi ve sellem "Ben önünüzden gidiyorum, şahidiniz olarak sizi bekleyeceğim." dediği yerle ilgili sıkıntı da var arkadaşlar. Buyuruyor ki Buhari'nin yine rivayet ettiği hadiste: "Ben ümmetimi Havz-ı'nın başında bekleyeceğim." diyor. Çünkü ilk giren o olacak cennete. Hemen Havz-ı'nın başında bekleyecek mü'min, iman eden kullarını. "Bir kısım insanların benim ümmetinden oldukları halde, Havz-ı'na yaklaştırılmadıklarını göreceğim orada." buyuruyor. Buhari'de hadisi şerif. "Diyeceğim ki ya Rabb'i, bunlar buraya niye yanaşamıyorlar? Bana iman edenlerden değil mi bunlar?" Buyuracak ki Allah: "Evet sana iman edenlerden; ama senden sonra sünnetini ters tutanlar bunlar." diyecek. Bu sünnet; "Aa sünnet var ya hani farz değilmiş!" diyorlar. Evet, iman edenlerdensin; ama randevu yerinde sana koltuk ayırtılmamış. Bu nedenle mi bu dünyada keyif sürmek istiyoruz biz "Ee nasıl olsa orada koltuk ayırmayacaklar, bari deniz kenarında koltuk ayıralım. Bari burasını, deniz kenarında iyi değerlendirelim." mi diyeceğiz.

Kardeşler,

Bu ümmet, çile ümmetidir! Ömer bin Hattab da başımızda dursa bizim çilemiz bitmez. Ömer'in başında bitmedi, bizim nasıl bitecek? Benim Resûlullah'ım sallallahu aleyhi ve sellem, rahmete'l- li'lalemin olduğu halde bir akşam hanımlarıyla oturup muhabbet edemedi bu dünyada. Derdi hiç bitmedi. Ben onun ümmetinden biri olarak dert küpü olsam ne olur? Biz çile ümmetiyiz. İnsanlık için çıkarılmış, insanlığın derdini taşır bir ümmetiz biz. Gerçekçiyiz, binbir çileye razıyız. Evet, cihad ederiz, kavi dururuz, çilemiz olmasın diye mücadele ederiz; ama gelen çileye göğsümüz hazırdır bizim. Evimizden göklere kadar her yer çileyle dolu olsa bile biz yılmayız Allah'ın izniyle. Neden? Çünkü çok büyük ve güçlü bir randevumuz var bizim. Randevu saatine kadar gevşemek yok, yorulmak yok! Resûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem veda konuşması budur. Bunu

anlamayan, hayal dnyasinda yaşıyordur. Hayal dnyasından ne zaman uyanırsın onu bilemem, herkes bir gñn uyanacak ama.

Velhamdülillahi Rabbi'l alemin